

Med rypefjellet for oss sjøl

- I Børgefjell med lavvu og hagle

Tekst og foto: Randulf Valle

Grytidlig morgen tidlig i oktober. Det er fortsatt ganske mørkt inne i lavvuen, men et tynt lag av rim på innerduken kan skimtes fra min posisjon djupt nede i den varme soveposen. Med tilfredshet hører jeg lyden av kniv mot tre og bjørkenever som rives i små strimler. Noen har tatt ansvar. Ikke lenge etter knitrer det livlig. Fem trøtte jegere kryper ut av posene og gir fyrbøteren selskap. Klokka har såvidt passert seks.

En rask frokost blir etterfulgt av den livsnødvendige kaffekoppen, og det er akkurat blitt skytelyst når vi kryper ut. Jaktlaget på seks deles inn i tre tomannslag, og forsvinner i hver sine retninger. Kvelden før har vi blitt enige om hvem som skal gå sammen, og delt terrenget mellom oss. Noen satser på to økter med en sving innom lavvuen midt på dagen. Kåre og jeg har tenkt oss på langtur, og pakker lunch, klær og ammo for en hel dag.

Ubrukelige høner...

Turen gjennom fjellskogen resulterer i ei lirype. Vi er ute av bjørkebeltet og på vei oppover ei bratt og steinete fjellside når vi får neste føling med fugl. I dette terrenget er har vi i utgangspunktet nok med å holde oss på beina, og selv om det smeller et skudd fra hver av oss er det uten tellende resultat. Rypene drar hver sin vei, og vi tar opp forfølgelsen av hver vår.

Jeg finner min i det jeg kommer over en kant i terrenget. Den flyr, men ikke langt. Rundt neste hjørne har den satt seg på en stein, og den blir et enkelt mål – effektivt og humant! Når jeg går Kåre i møte ser jeg at han også bærer på ei rype, men hvordan kan ha klart det uten å løsne skudd? Jeg har i alle fall ikke hørt noe.

Svaret kommer uten at jeg trenger å spørre:

-Trur du ikke den ubrukelige høna jeg skjøt på i sted presterte å seile på stive vinger inn på den mest utilgjengelige fjellhylla og dø der! I maleriske ordelag beskrives klatreturen oppover lia, og jeg får inntrykk av at det var den reneste himalayaekspedisjonen som måtte til for å innkassere byttet. Uansett er smilet stort over at fuglen endte i sekken.

Nydelig høstdag

Det er på tide med ei pause, og på en avsats i fjellsida finner vi fram maten. Slukøret må vi innse at kaffekjelen ble igjen i teltet, men utsikten hjelper snart på humøret. Nå og da hører vi skudd fra de fire andre kompisene, men ellers er fjellet tomt og stille. En hører ofte om overfylte rypefjell, og jaktlag som betaler flere titalls tusen for et rypeterreng. Her har vi store områder helt for oss sjøl. Det eneste som kreves er at en venter til litt ute i jakta, og er villig til å gå litt. Om en i tillegg ikke er avhengig av trevegger rundt seg er plutselig enorme muligheter åpne.

Etter pausa setter vi kursen nedover igjen, og satser på ei økt etter liryper nede i dalbunnen. Hund må vi være selv, så det blir mange turer gjennom kratt og vanskelig lende. Noen ryper finner vi, og noen av de faller. Når sola i tillegg varmer nok til at en ettermiddagslur i ei solhelling blir en behagelig opplevelse, kan en ikke ha det mye bedre.

Lavvukveld

Det siste skytelyset er i ferd med å forsvinne når vi nærmer oss lavvuen. Et lysskjær, ei røykstrime og lukta av sur bjørk taler sitt tydelige språk. Noen har kommet tilbake før oss. Etter en lang dag hver for oss er det hyggelig å samles rundt bålet. Middagsgryta svinges over flammene, og etterpå er det tid for både kaffe og noe til kaffen. Dagens hendelser diskuteres livlig, og den ene teorien etter det andre oppstår rundt rypenes liv og levnet. I skinnet fra bålet legges også planer for morradagen. Etterhvert kryper den ene etter den andre i posen. Nok en bekymringsløs dag i rypefjellet er over, og enda er det mange igjen.